

Eräässä Suomen kirkossa oli eräänä sunnuntaina viime kesänä juhla jumalanpalvelus. Vietettiin rippikoululaisten ensimmäistä ehtoolliskäyntiä, johon kuului myös "konfirmatio" eli "*pyhän valan vannottamistilaisuus*". Kirkko oli ääriään myöten täynnä kansaa. "Konfirmoiva" pappi piti nuorille puheen. Merkillisen puheen. Eräs läsnäolijoista on kertonut minulle sen sisällön. Ehdottomasti luotettava mies ja kirkkomme ystävä. Tässä puheessa oli pappi sanonut mm.: "*Jos te, nuoret, joskus joudutte kuulemaan saarnaa tai puhetta, jossa teiltä vaaditaan **ratkaisua**, niin tietäkää se, että sellainen puhe on **riivaajien oppia**. Te olette kerta kaikkiaan kasteessa uudestisyntyneet, ja tänään osallistutte ensi kerran Herran Pyhään Ehtoolliseen. Ja se riittää. **Nämä pyhät sakramentit takaavat teille taivaan autuuden ja mitään ratkaisua ei tarvita.***"

Se oli selvää "luterilaista" kirkkouskoa. Mutta siinä annettiin pelastumattomille nuorille ilman muuta pelastustakeet ja johdettiin suoraan ahtaan portin ohi helvetin tielle.

Mitähän tuo pappi oikein tarkoitti, kun niin ankarasti peloitti nuoria ratkaisusta Jumalan ja saatanan välillä? Ilmeisestikään ei hän itse ollut milloinkaan seissyt Jeesuksen asettaman ahtaan portin edessä, vaan oli jatkanut lapsesta pitäen surutonta vaellusta leveän tien reunassa kulkevalla jumalisuuden polulla, kuten Jeesuksen aikaiset fariseukset aikoinaan.

Mihinkähän "suuntaan" tuokin mustatakki kuuluu? Luultavasti "suruttomien seurakuntaan"? Paavo Ruotsalaisen, Niilo Kustaa Malmbergin ja Joonas Laguksen hengen miehiä hän ei ainakaan ole, sillä nämä tekivät selvän eron Jumalan lasten ja perkeleen lasten välillä, kuten Johannes Kastaja, Jeesus itse, apostoli Johannes, Luther ym. Ei hän voi olla Fredrik Gabriel Hedberginkään seuraaja, sillä tämä mies oli "evankelinen pietisti" elämänsä loppuun asti. Professori Smidtin hänestä kirjoittama elämänkerta tekee viimeinkin oikeutta tälle paljon parjatulle Herran palvelijalle. Saamme mm. kuulla, että hän vielä vanhoilla päivillään luki mielellään Arndtin kirjaa "Totisesta kristillisyydestä", kirjaa, joka aina on ollut kauhistus "luterilaisten lahkolaisten" piirissä. Ei hän voi lukeutua laestadiolaisiinkaan, sillä siellähän parannus ja rippi aina merkitsevät totista ratkaisua. Rukoilevaisista taas ei voi olla puhettakaan, sillä nämä Achreniuksen herätyksen jälkeläiset ovat aina osoittautuneet kaikkein raamatullisimmiksi näiden suurten valtaliikkeitten piirissä.

Onhan toki Suomen kirkossa paljon muutakin kristillisyyttä, kuin nämä neljä hengellistä valtavuota. Mutta tuskin tämä mies kuului mihinkään näistäkään. On vain yksi "suruttomien seurakunnan" pappi, jota liikettä, Jumala paratkoon, on kirkossamme surullisen paljon. Se on suurin valtaliike. Tai sitten lukeutuu mies muodollisesti joihinkin näistä valtaliikkeistä, pitäen pelastuksensa takeina joitakin "isien perinnäis-sääntöjä" ja uskomuksia, jotka Pyhä Henki on jo aikoja sitten hylännyt.

Mikä lie pappi, mutta Kristuksen edessä on tuo mies ainakin *sielunmurhaaja ja perkeleen kätyri*, niin mustassa takissa kuin pönttöön nouseekin. Sillä mennä nyt varoittamaan nuoria tekemästä ratkaisua Jumalan ja maailman välillä leimaamalla tämä ratkaisua vaativa julistus *riivaajien opiksi*, se on jo saatanallista Jumalan sanan väärennystä!

Eikö tämä mies ole kertaakaan yrittänyt syventyä Pyhän Raamatun julistukseen? Eikö hän ole lukenut miten profeetat vaativat juuri *ratkaisua*? Eikö hän tunne Johannes Kastajan saarnaa käärmistä ja kyiden sikiöistä, vaatien *kaikilta nimenomaan ratkaisua*? Ja ratkaisun tehneet hän sitten katoi Jordanissa, näiden tunnustettua syntinsä. Ei hän näy tuntevan Jeesuksen opin alkeitakaan! Vai mitä? Jeesushan vaati jo vuorisaamassa kaikkia kulkemaan ahtaan portin läpi, jotka tahtovat välttää kadotuksen. Ja niille, jotka turvautuivat "isien perinnäis-sääntöihin" muuttamatta mieltään, Hän suoraan sanoi: "Te olette isästä perkeleestä."

Lukekaa nyt Apostolien tekoja, esim. Pietarin saarnaa ensimmäisenä helluntaina, niin huomaatte, että se oli todella "riivaajien" puhetta tämän papin käsityksen mukaan. Niin voimakkaasti hän siinä vaati ratkaisua. Tai Stefanuksen, Paavalin, Johanneksen ym. julistusta, niin kyllä miehen pitäisi saada silmänsä auki näkemään, minkä herran asioilla hän tuossa juhlassa kulki.

Kuule sinä suruton pappi, sinulle kärvennetään helvetin tuli seitsenkertaiseksi: Ei vain siksi, että uudestisyntymättömänä miehenä olet kehdannut ruveta nimellisesti sen Herran palvelukseen, joka kuoli ristillä, jotta nuo nuoret eivät menisi päätä pahkaa helvettiin, vaan myös siksi, että itse olet ollut johdattamassa heitä sinne papin liperit kaulassa. Voi, sinua onnetonta!

Entäpä, jos nämä nuoret todella kerran heräävät vilpittömään synnintuntoon ja joutuvat hätään sielunsa tilasta, - sinun kirkossasi se ei varmaankaan voi tapahtua, mutta ehkä jossain esim. helluntailaisten kokouksissa - mikä kauhistus, kun he lopultakin löytävät omantunnon rauhan siinä riivaajien opissa, joka on vienyt heidät selvään ja kokonaiseen ratkaisuun.

Suomen kirkkoa painaa tällä haavaa hirveät suruttomuuden kirot! Ja ketkä ovat vastuussa? **Suruttomuutta saarnaavat papit.** Ainakin suurimmalta osalta, jos nyt syitä voidaan löytää muualtakin.

Ja lahkolaiset niittävät voittoja. Niittävät voittoja vanhoilla herätysmaillakin. Minulle on kerrottu, - kertojat itse vastatkoot puheistaan, - että esim. Lapuan hiippakunnassa etenee helluntaiherätys suurella voimalla pitäjästä pitäjään. Enkä tätä ollenkaan ihmettele, kun muistan erään lapualaisen sepä sanat jo vuosikymmenten takaa: *"Kirkko hoitaa uskonnollisuutta, mutta lahkolaisilla on iankaikkinen elämä."*

Onhan hyvä, että edes jotkut tyydyttävät ihmissielujen syvimmän kaipuun, vaikka se tuntuukin kansankirkkomme ystävältä murheelliselta, kun oma kirkkomme ei vastaa Herran sille uskomaa tehtävää. Tuon äsken mainitsemani papin lähettyvillä liikkuu myös erittäin voimakas helluntailainen herätys. Heitäköhän hän tarkoitti tuolla sanallaan "riivaajien" opista? Mene tiedä. Se oli joka tapauksessa taitamaton tempaus, joka vahvasti vain *suruttomuuden kiroja* hänen seurakunnassaan!

Kirkkomme elää nyt etsikkoaikaa. Näin kuulee sanottavan. Eräs pappi kertoi minulle, että kirkosta eroaminen on saanut paikoitellen suorastaan joukkoliikkeen muodot. Ei, näet, tee mieli maksaa veroja, kun kirkko ei kuitenkaan enää merkitse mitään asianomaisen elämässä.

Nyt täytyy kirkon todella osoittaa, että se merkitsee jotain, ei ainoastaan yksityisen, vaan myös koko kansan elämässä.

Siveellinen selkäranka suoraksi! Pois kaikkien synnin ja maailman liehittely. Se herättää vain halveksuntaa. Nyt on riennettävä ihmisiä auttamaan todellisella parannuksen ja evankeliumin sanalla. Suruttomien on päästävä ymmärtämään, että Jeesuksella Kristuksella on todella vastaus kaikkiin elämän ja kuoleman ongelmiin.

Ihmisten pitää päästä käsittämään, että he tarvitsevat Jeesusta Kristusta! Mutta silloin on lyötävä maahan kaikki suruttomuuden kirot, niin "ylhäällä" kuin "alhaalla"; niin olkoon sitten kysymyksessä kuinka korkea herra tahansa. Suruttomuuden kirot on lyötävä maahan Jeesuksen Kristuksen nimessä! Sitä vaatii tämä ylen vakava aika. Tuletko mukaan, sinäkin pappi? Kysynkö oikein nimeltä?

Urho Muroma (*Herää Valvomaan 11/1958*)

Valoa ristiltä 5/1998

